

Пастор Валерій Левицький: «Слухати Слово Боже – добре, читати – добре, але щоб бути блаженним – треба слухати, читати і виконувати»

Ви розповідали, що, коли в 2017 році в Україні на державному рівні відзначалося 500-річчя Реформації, у Рівненській області проводилися цікаві заходи. Як відбулося святкування R-500 за участю адвентистської Церкви у Рівненській області?

Одразу на початку R-500 ми зрозуміли і постановили, що це робить не одна якась церква, а уся протестантська спільнота. Ніхто не виставлявся головним або другорядним; усі протестантські церкви, які хотіли брати участь, були на одному рівні. Ми завжди виступали не за принципом «от я вийшов і сказав, що адвентисти найкращі», хоча, може, особисто я так би і хотів. Але принцип був інший: треба було так подати наше християнство, щоб люди зрозуміли – треба читати Біблію. Наше завдання було – вести людей до Біблії, нехай вони шукають, що каже Бог. Ми мали їм казати, що каже Бог, у приватних розмовах та зустрічах, але на загальноміських заходах доктринальних суперечок ніколи не було. Завжди була ідея звернутися до біблійного «так говорить Господь», а ви вже в подальшому думайте: «як?». Ці загальноміські заходи в місті Рівному були цікаві тим, що ми відкинули від себе таку «затаскану» тему: «О, вже всі церкви об'єднуються, вже будуть переходити до духовного Вавилону, будуть зраджувати своїм принципам», що було дуже розповсюджене по Україні. Це був нездоровий, перебільшений страх екуменізму. Ті, хто дуже кричав: «екumenізм об'єднує», шукали статті, підтвердження, але після святкування Реформації, коли об'єднання не сталося, жоден з них не написав: «Я помилився, був неправий, вибачаюся».

Противники святкування Року Реформації, насамперед серед адвентистів, казали: «Все, церква зійшла з дороги, впала, об'єдналася з іншими». Але насправді ніхто ні з ким не об'єднався і ніхто нікому дорогу не перейшов.

Валерій Левицький під час переписування Біблії (духовний ранок в Рівненській облдержадміністрації).

А може, переживали якраз ті, хто не хотів працювати, щоби

публічно представити Церкву?

Я особисто розглядав Рік Реформації як ще одну можливість засвідчити суспільству про Бога, про Біблію, і обов'язково про церкву в Рівненській області. Хоча Рік Реформації минув, і та влада, що його організовувала, змінилася на іншу, Церква адвентистів сьомого дня до сьогодні кожний перший вівторок місяця в облдержадміністрації бере участь у молитовному ранку. Зараз іде мова, щоб у міській раді регулярно проходили такі молитовні ранки. Туди приходять керівництво області, приходять служителі церков, організатор задає тему, ми всі читаємо Біблію. Вже рік Реформації давно пройшов, а до сьогодні у нас є ця добра справа.

Моє розуміння таке – ми, як служителі церков, відповідаємо за духовний стан у місті. За здоров'я – медики, за порядок – поліцейські, а за духовний стан хто? – священнослужителі, церкви мають відповідати. Тому ми так і робимо. Ми не тягнемо когось до себе, а спонукаємо народ звертатись до Біблії.

Після указу про святкування 500-річчя реформації протестанти зустрілися, поговорили, що в нас є спільність, про яку треба всім сказати: це Ісус – одвічне Слово, Бог, життя з Богом. Раніше ми завжди міжконфесійні стіни будували, казали, що ми найкращі. Тим самим будували такі стіни від інших людей, що зараз перескочити через них не можемо і не можемо за ними людей побачити, а зараз нам треба з іншої кошари гукати, кликати. Як же їх кликати, як ми їх вважаємо... не хочеться порівнювати, але ми вже на євреїв схожі, бо вважаємо, що нечисті усі, крім нас. Ми самі побудували ті паркани такого ставлення, а тепер через них перелізти не можемо. Хто такі адвентисти у порівнянні з іншими? Ми знаємо правду, ми знаємо рішення Бога, все знаємо, це все відкрито, але нам треба стукати до серця людей. Апостол Павло каже: «Для всіх я був усе, щоб спасти бодай деяких» (1 до Коринтян 9:22). Шістнадцятого вересня цього року в Рівному збиралися депутати-християни. І всі підтверджували думку про те, що люди довіряють протестантам бути керівниками своїх громад. Північні

райони області у Верховній раді України представляє депутат протестант Сергій М्याлик. Так сталося історично, що Рівненщина – це протестантський край. Не хочу сказати, що це плюс або мінус у цьому. В 2017 році ми святкували 125 років адвентистській громаді в Рівному. До нас в гості завітав керівник комітету R-500, був пастор баптистської церкви. Місцевий телеканал «Сфера», до якого мають відношення протестанти, знімав урочистість на відео і випустили сюжет про це. Тому в нас двері відкриті, ми доступні, проповідуємо, людям розкзуємо, хто такі адвентисти, нас тепер пізнали по суті, а раніше ми були для них просто «суботники». Я так скажу: ми збираємося кожного місяця, це комітет Реформації, плануємо ту або іншу роботу. Ми там гори не звертаємо, але елементарна присутність християн в органах влади вже впливає, ми звершуємо молитву, проводимо міські акції, наприклад, День сім'ї, День молоді. Плюс кожна церква, яка має можливість, проводить у цих рамках свої заходи, і не просто наша громада це проводить, а це проводить комітет Реформації для міста Рівне. У березні 2019 року проходив фестиваль телеканалу «Надія» у Рівному, на цьому фестивалі було дуже багато протестантських служителів. Самі працівники телеканалу зауважили, що є багато протестантських служителів, які знають мене, знають церкву, були дуже вражені, тому що церковні канали якісь бліденькі, кишенькові, наприклад, ютуб-канал якийсь є, а тут така потуга – телеканал «Надія» приїхав. Вони знали про нього, чули про нього, але побачити – вони були дуже вражені. Самі працівники телеканалу підтвердили що це дає сили для праці.

Я бачу, що в цервах іде така тенденція: в деяких областях в церкві більш консервативна паства, страх екуменізму, засудження спільної участі у заходах, коли на одній сцені стоїть адвентистський та інший служитель. В інших областях, як у Вашій, це сприймається нормально. Чи стикалися Ви з тим, коли самі адвентисти протидіють співпраці з іншими протестантами, а Ви, наприклад, змогли їх переконати, донести ідею, що треба мати збалансований підхід?

У Рівненській області ніколи не було таких запитань. Люди і церква по можливості свідчили, брали участь у всьому незабороненому. Але дуже багато залежить від самого служителя, як він сам налаштований. Якщо служитель вважає, що це екуменізм і цього не треба робити, то дуже скоро церква не буде брати участі ні в чому, навіть молитися не буде. Але якщо служитель сам переконаний, то церква дуже швидко стає йому на допомогу. Буває, що окремі і не стають йому на допомогу, не підтримують його, але, в основному, якщо служитель йде вперед, церква йде за ним. Якщо служитель сам не хоче йти, церква не піде. Будь-яка євангельська, господарська чи будівельна робота, якщо служитель не стає – ніхто не піде. І дуже легко можна так прикритися – церква не хоче. Так, не хоче. А що церква хоче? Та в більшості випадків нічого не хоче. І це факт. Тому в інших областях так буває, чому так сталося – не знаю. З іншого боку – це не тільки в адвентистській церкві, це чомусь так є і в інших протестантських церквах, протестантські громади також не включилися в цю роботу. Провели R-500, десь успішно, десь зі скрипом, десь його практично не було, і ніякої активності не проявляють. Знову зайшли за свої мури, знову там сидять і там їм комфортно. В Рівненській області нікого не доводилося переконувати, що це треба або не треба. Сказали: таке є, таке планується, що можемо зробити ми? Ми можемо так і так, тут і тут – все, робимо. Мене оминуло з протидією.

Зустріч комітету Реформації Рівненської області.

Ви розповіли, як побудували стосунки з іншими конфесіями. А що можна сказати про вплив R-500 на суспільство? Чи воно, на Ваш погляд, зрозуміло щось про протестантів?

В Рівненській області є міжцерковна рада і є протестантська рада. У міжцерковну раду входять греко-католики, римо-католики, православні Київського патріархату. Ми зустрічаємося, плануємо заходи загальноміські, як от День сім'ї, в травні проходить. Знаєте, кожного року більше і більше людей нецерковних, з кожним роком все більше і більше можновладців приходять зі словами: «Ми хочемо долучитися до вас». Знаходяться такі, які про них кажуть: «А, вони собі на вибори працюють». Та кожний на щось працює. Але для мене свідчення, яке він почує і побачить про сім'ю, зокрема, коли говоримо про День сім'ї, для мене це головне і важливе. А чого він прийшов, я не знаю, судити його не буду, я не збираюсь

судити жодного можновладця, який долучився до святкування. З другого боку, будь-яка діяльність розбудить двох: одного розбудить і він скаже «так», а другого розбудить і він скаже «ні». Люди, які хочуть «за» традиційну сім'ю, долучаються і їх щороку більше і більше. Паралельно з ними активізуються ті, що виступають за гендерну ідеологію, лунають такі вислови: «Що вони там ходу́роблять за сім'ю, краще б дороги зробили». Треба вийти на марш за дороги – нема проблем. Але статистика говорить, що в Україні катастрофа щодо сім'ї. Люди не хочуть цього побачити, самі не зовсім правильно живуть у сім'ях. Мудрий, як правило, або мовчить, або відступить, а от той інший кричить у все горло, і думає, що правий. Тому так складається враження, що суспільство не сприймає, не підтримує.

Але суспільство дізналося щось про R-500, чи ні? За моїми спостереженнями, деякий розголос пішов, але недостатньо великий. Якби ж усі ЗМІ це підхопили, але секулярним ЗМІ не було дуже цікаво.

Відносно ЗМІ – це окрема тема. На Майдані зібралось 500 тис. людей на свято Подяки. Жоден телеканал, жодна газета про це не написали. То відносно ЗМІ і розголосу – це один докір!

Зірвалася Чорнобильська АЕС – ніхто не знав? Тільки газета «Известие» маленькою колонкою написала: «Сталася надзвичайна ситуація на атомній станції у Чорнобилі», і то на третій день. Ніхто не знав зі ЗМІ? Це реалії діяльності ЗМІ. R-500 більшості не цікаве, тому мало хто з журналістів цим займався.

Але тут непросте питання. Не знав народ України, що було таке дійство у Києві? Знав. Я був і перший, і другий рік учасником Дня подяки, людей було просто неймовірно багато. Для мене найголовніше, що це знали люди. А в бесідах з людьми, з іншими членами протестантських церков, люди знали про R-500, про все. А як тоді інакше назвати, коли по селах встановлюють пам'ятники Біблії. Як це назвати? Поставили у рік 500-річчя Реформації. Жодне ЗМІ про це не написало. Між віруючими ця

інформація розійшлася, та й усе.

Прийшов Христос, проповідував, то й усі йшли? А як йшли, то тільки заради вигоди. Він казав: «Мене не тому ви шукаєте, що бачили чуда, а що їли з хлібів і наситились» (Від Івана 6:26). Треба читати Біблію – криниця інформації і знань. Тільки останній день покаже – чи то було з результатом, чи було без результату. Це не сьогоднішнього дня проблема, це проблема сатани. Ангели на небі повірили йому, а не повірили Богу, от він їх і обдурив. Так і люди захотіли обдуреними бути.

Тому, добре, що було R-500, чи погано, ми з вами всі побачимо в останній день, а використали ми можливість чи не використали, за те також дамо відповідь у той день, коли прийде до того.

Особисто я боюся не зробити того, що я міг би зробити, зовсім не боюся зробити те, що мав би зробити.

Є спостереження, що під час R-500 була активність у церквах щодо публічних заходів, тепер вона дещо знизилася. Ви сказали, що у Вас все продовжується на належному рівні. Що можна сказати про масштаб діяльності протестантів – на Вашу думку, він дійсно зменшується чи ні?

R-500 був у 2017 році. Ми почали робити Реформацію з осені 2016-го у нашому домі молитви. Були усі протестантські служителі Рівненської області. Ми зібралися на форум і сказали, що будемо брати участь, те ж робимо й сьогодні. Якщо протестанти не побачили, що Указ президента про святкування Реформації – це відкриття дверей для наступної діяльності, то ніякий привід більше нічого кращого не дасть.

У час R-500 влада збирала нас до Організаційного комітету і спитала: «Що ви можете зробити?». А Пересопницьке Євангеліє, на якому президент присягається, воно тут у селі видано було, і музей є на тому місці, у тому селі музей Біблії. Директор цього музею виступає і каже: «От було б добре перевидати ювілейне видання Євангелія від Матвія з Пересопницького

Євангелія». І Церкви області підтримали цю ініціативу і прийняли участь в перевиданні Пересопницького Євангелія. Для мене смішно виглядає, коли люди думали, що президент підпише указ і всі стануть протестантами, це утопія. Це були відкриті двері для тих, хто має істину і відповідальний за те, щоб засвідчити, зробити учнями, щоб потім хоча б деякі люди стали протестантами.

Деякі богослови казали: “Сказати суспільству про Реформацію – добре. Але треба, щоб протестантські церкви самі реформувалися зсередини”.

Думаю що протестанти активно не включилися в Рух реформації по тій причині, що не мають цього духу відродження. Лютер один встав і пішов. Нелегко було? Його Бог направляв. А нам держава відкрила двері. Імператор Костянтин у 320-х роках, тоді римська держава взялася за «святкування» християнства. Не церква, а держава. Чим закінчилося? Спотворили істину, почалися чудасії. Сьогодні очікували, що держава буде нам допомагати, а держава просто сказала: “Ми не проти. Це ваш день, вперед». Ніхто ж не заборонив, а ми тих дверей не відкрили, а тепер кажуть: «Все згасло». Хто каже «згасло»? Я не кажу, у нас є продовження.

Монумент R-500, встановлений протестантами на Рівненщині.

Питання щодо просімейного руху. З одного боку майже всіма віруючими це вітається, такий потужний рух з захисту сім'ї від

викликів сьогодні. З іншого боку, навіть у протестантському середовищі є критики цього руху. Вони кажуть, що з геями християнам боротися найлегше, тому що при цьому самим не треба змінюватися, бо самі народилися з нормальною орієнтацією. А попробуйте виступати проти чогось, де самим треба змінюватися, наприклад, лицемірство, корупція, гордість, якась непорядність. Думка в тому, що багато хто з християн вибирає нібито найлегшу тему, де вони можуть виступити як потужний рух. Що можна про це сказати?

Дуже часто, коли ми говоримо про сім'ю, ми кажемо, що це союз чоловіка і жінки. Але ми маємо на увазі, що одного чоловіка і однієї жінки. Ми не допускаємо інакшої думки. Ми ні з ким не боремося. Коли проводимо День сім'ї, якісь заходи за сімейні цінності, ми не боремося з представниками так званої гендерної ідеології, ми не боремося. Ми пропагуємо біблійні сімейні цінності. Ми ні з ким не боремося, а просто заявляємо про своє переконання. Хода за сімейні цінності – це хода не проти когось, а «за». Такого, як Ви казали, я дуже багато чув. Боряться з ідейними, з гомосексуалістами, ні, ми тільки пропагуємо біблійні сімейні цінності. Ми не боремося, а хтось подає це як боротьбу. Ні, в нашому випадку це «за», а не «проти». У нас так і називається: «Хода за сімейні цінності». І всі молитви, виступи зі сцени: «Боже, Твій приклад, Твоя модель, Твоє життя, так, як Ти сказав» – і все. Нема інакшого. А хтось знаходить, і хоче лобами вдарити і сказати: «То ви боретесь». Ні.

В Україні є такі організації, які не заперечують, що вони борються або виступають проти. Є організація “Любов проти гомосексуалізму”, вже в назві написано «проти». Йде підписання петицій про заборону пропаганди гомосексуалізму, були акції, наприклад, з вимогою звільнити уповноважену з гендерних питань. Протестанти у Києві, хоча не тільки вони, виходили на мирну акцію проти гей-параду, їх тоді побили. Всі ці акції дають привід сказати, що не тільки за сім'ю є рух, а й проти збочень, тобто, якась боротьба іде. Деякі активісти кажуть, що

якщо у гомосексуалістів є якісь лобі у парламенті, то і нам треба мати якась християнське лобі. У тому і напруження, що в українських протестантів є дві ці тенденції: «за» сімейні біблійні цінності – і «проти» узаконення гріха.

Так, але ми говоримо конкретно про себе, про наш рух на Рівненщині: ми не боремося проти когось, ми «за» сімейні цінності: тато, мама, діти. Так сказав Бог. А боротися – є багато різних інших методів. Наприклад, коли дітей виховують, у церкві розказують, як Бог світ створив – хіба це не боротьба? Це ідеологічна боротьба за те, що так Бог створив і це так є. Коли інформаційними каналами доносити, що це не так, як кажуть деякі люди, а так говорить Господь, для Господа то розбещення. Але люди пробують шукати чогось, вони не знають, що роблять, бо ними керує інша сила. Тому дуже часто така боротьба «ми проти» робить рекламу тим самим гей-парадам. Якби не було тої розмови «заборонити гей-парад», я би й не знав, що він проходить десь у Києві. І таких, як я, із 42 мільйонів, десь сорок. Ніхто б нічого не знав. Можна сказати, що такого у Біблії нема? Є. Павло пише. Що воно – вчорашнє? Ні. Воно є і було. А ми з так званою боротьбою робимо їм ще більшу рекламу, більше скликаємо: «А що там таке буде?». І люди ідуть і дивляться: а що там таке? Особисто я чітко переконаний – якщо той гей-парад стовідсотково призначений, там стовідсотково будуть люди, бо вже призначено. З цим боротися – як з вітряком. Вітер дме – вітряк крутиться, а ти зі своїм списом тільки нерви собі зіпсуєш. Я нічого не зміню своїм приходом на контр-акцію, це треба набагато раніше робити. З цією боротьбою ще більше реклами їм даємо.

Про це все треба думати на виборах до Верховної Ради, тому що депутати приймають закони. Уповноважені з гендерних питань – все депутати роблять, влада робить, це не народ. Як правило, віруючі протестанти на вибори не йдуть, а потім йдуть боротися, бігом протестують. Друзі, то політика держави. Висувайте депутатів, з яких можна щось питати.

Кажуть: висувайте депутатів від протестантів, від християн,

щоб були якісь люди з церковного середовища, які політично активні, які могли би християнські цінності нести через політику.

Я знайомий з тим, що тут ходять такі думки: треба побільше «своїх» людей у владу. Але влада дуже хитка, затаюючи річ, подався у владу і десь тебе міняють, ти змінюєшся. Тому ми не повинні також все ідеалізувати. Ми живемо у час, який називається «час кінця». Світ іде до завершення. Тому його змінити важко і неможливо. Можливо стримати або не стати частиною цього – то наш обов'язок. Якщо ми, як протестанти, будемо щось доводити своїм способом життя, то з нами будуть рахуватися і поважати. Той депутат, про якого я казав, пішов у Верховну Раду, він там погоду робить? Павло Унгурян, баптист, був у Верховній раді, і що? Рада голосувала за гендерний закон, голосували за книжечки з християнської етики, де хлопчик «дружить» з хлопчиком? Але хтось такий закон, за який люди не голосували, намагається продавати. Ще на місцевому рівні, у сільських радах, де 15 депутатів віруючі, то можна щось робити. А на державному рівні, коли ти один, а 420 не таких, то твою думку ніхто не буде розділяти. Якби світ йшов до кращого, а ми не знали б куди цей світ має йти, можна було б. Ідеалізувати політичну сферу не потрібно, так має бути. Наскільки ще сьогодні можна, треба було б не дати розвитку чогось антихристиянського.

Тобто, на місцевому, регіональному рівні політична активність християн ще має сенс?

На місцевому – так. На Тернопільщині мер міста Збараж – баптист. В Рівненській області десь до 10 голів сільських рад, об'єднаних територіальних громад – протестанти.

Деякі вчені люди, богослови, мають одне бачення суспільних проблем, а волонтери, які не мають вчених звань, але кажуть, що знають ситуацію «зсередини», часто бачать все зовсім в іншому світлі. Це стосується саме того, якими методами протестантам діяти, якщо вони хочуть позитивно вплинути на

суспільство. Часто такі люди протиставлені один одному. Враховуючи різне бачення, чи не повинен бути діалог між теоретиками і практиками у церкві?

То дуже просто. Одних Бог поставив у церкві апостолами, вчителями, керівниками – все має бути. Той каже знизу, той каже зверху, а потім видали результат. Той, хто має наукову ступінь, вважає, що він правий. А той, хто прийшов знизу, вважає, що він правий. Тут може бути конфронтація. Апостоли чим взяли? «Що було від початку, що ми чули, що бачили власними очима, що розглядали, і чого руки наші торкалися» (1 Івана 1:1). Тому між теоретиками і практиками чомусь завжди був розрив. Узагальнення роблять з того, що використовували на практиці. Практикували, а тоді роблять заключення з того. Практики і теоретики працюють на одне. У державі чомусь є законодавчий орган, чомусь є виконавчий орган, контролюючий орган. Контролюючий орган не для того, щоб знищити, а щоб усе працювало на збудування, на життя. А у нас сприймають, що поліція – щоб побити, посадити. Має бути взаємодія на всіх рівнях. Якщо керівництво, коли говоримо про церкву, виявило якусь ідею, організувало, у них статистика, у них досвід, вони мають зустрічі з усіма регіональними керівниками. Вони з'їхалися, зібралися, обговорили, що можна зробити, приїхали у церкву, передали до церкви. Церква, ще не пробує, каже «ні, це не працює». Про яку тоді співпрацю можна говорити? Керівництво пропонує, внизу не працюють. Я не ідеалізую керівництво. Як бути, коли є конфлікти? Мають працювати на одне, один кінцевий результат. А те, що посаджені гарні дерева, мають гарне листя, хтось прийшов, глянув, а плоду немає. Вигляд – то ще нічого не означає, має бути кінцевий результат.

Те, що ти довго терпів у житті, тобі нічого не дасть, якщо ти не будеш терпіти аж до кінця.

Серед протестантів і теоретики, і практики погоджуються, що в українському протестантизмі на даний момент в цілому немає того соціального богослов'я, яке повинно дати відповіді на всі

запитання, окреслити всі методи, якими треба діяти. Кажуть, що таке богослов'я треба виробляти, його на сьогоднішній день не вистачає. З іншого боку, релігієзнавці гарно відгукуються про соціальне богослов'я адвентистів. Але виникає запитання: наскільки наше соціальне богослов'я нас самих на даний момент влаштовує, наскільки спонукає займати правильну соціальну позицію? Чи актуальне воно, чи може, дійсно, якимось його треба переосмислювати, пристосовувати саме до українських сучасних реалій? Що Ви, як практик, можете сказати про це?

Якщо я хочу працювати для суспільства, можливостей дуже багато. Чи то розписане на папері богослов'я, чи то виведене формулами якими, чи де запропоновано, якщо я хочу працювати – я маю можливості для цього. Якщо я не хочу працювати, то складаються богословські висновки з цього, складаються державні висновки, які хочете висновки робить, я працювати не хочу, воно мені не треба. Є істина про суботу, чи всі дотримуються суботи так, як пише богослов'я? Є істина про Слово Боже. Біблія – це Слово Боже. Це доведено. А соціальне, це не просто декларація, а це реальні дії, і вони людям не подобаються. Той, хто нічого не робив, вже каже, що воно недобре. А той, хто робив, він хоча б суть взяв, або напямом взяв, він буде діяти.

Ми говорили про R-500. В деяких областях воно не дуже пішло, а на Рівненщині гарно пішло. Так що, даремно було R-500? У нас відкриті двері і ми не втрачаємо ту можливість. Тут, сьогодні для мене відкриті двері, і я працюю, наскільки вони мені відкриті. Богослов'я кожним християнином сприймається індивідуально.

Якщо хочеш працювати, то соціальне життя церкви для адвентистів є, воно написано на папері дуже гарно, задекларовано дуже гарно. І має це робити не керівник, а кожен член церкви. А члени церкви в багатьох випадках робити не хочуть, а кажуть, що нема богослов'я. Це і у нас, і загалом у протестантів. Якщо хочеш працювати, є соціальне богослов'я, релігійне, молитовне і всяке богослов'я – все буде сприяти

тобі для того, щоб ти працював. А якщо ти не хочеш працювати, можна подумати, доктрина тобі допоможе. Ввели доктрину про духовний ріст, і що, така церква стала набагато духовніша? Апостол Павло каже, як був малий, пив молоко. А зараз, каже, виріс, то треба вживати тверду їжу. А ще він каже: «Тож усе я вважаю за втрату ради переважного познання Христа Ісуса, мого Господа, що я ради Нього відмовився всього, і вважаю все за сміття, щоб придбати Христа» (До Филип'ян 3:8). Оце духовний ріст. Я колись проповідував про блудного сина. Той син коли жив з батьком, було добре. Пішов від батька – ще краще жив, а потім прийшли дні, коли стало погано. Сидить біля корита зі свинячою їжею і думає: скільки у батька мого слуг, а ще вихідний день мають. Сидить над тим свинячим коритом і так думає, як у батька добре. То ті думи багато толку дали? Ні. А у нас дуже багато людей, які просто на тому рівні зупиняються. Потім блудний син каже: встану і піду до батька, скажу: «Отче, прогрішив я проти тебе і проти Неба, недостойний бути сином твоїм». А от тепер уявіть собі, що він сидить так і думає: от встану і піду до батька. Сидить і нікуди не йде! У нас дуже багато людей, які кажуть: буду щось робити, ось з нового року. Прийде новий рік, а він все думає, що встане, почне вести здоровий спосіб життя, в спортзал почне ходити. Скільки таких є? А блудний син встав і пішов. Зауважувати щось – добре, аналізувати щось – ще краще, але зауваживши, проаналізувавши, зробити – оце діло. Слухати Слово Боже – дуже добре, читати Слово Боже – дуже добре, але щоб бути блаженним – треба слухати, читати і виконувати, бо «блаженний, хто читає, і ті, хто слухає слова пророцтва та додержує написане в ньому» (Об'явлення 1:3) – написано в Біблії. Один друг показав мені малюнок: на три групи поділені люди – працюють, критикують і спостерігають. Найменше працюють, критикують дуже багато, спостерігають ще більше.

Якщо я хочу знайти, де що не так – в богослов'ї чи в будь-чому іншому – може в Ісусі Христі щось не так, та ні, то в мене щось не так. А хто хоче спастися в Ісусі Христі, казав «Ти Бог мій». Якщо в Ісусі знаходимо можливість сумніватися тоді, коли

Він явно прийшов, то що сьогодні говорити, коли ми живемо у гріховному світі, коли нічого вже нема наближеного до того, що тоді було? Дух пророцтва пише, що Ісус прийшов не тоді, коли Адам тільки згрішив, коли все було досконале. А прийшов, коли чотири тисячі років гріх мучив людей. Отже, хто хоче працювати заради людей, заради суспільства, завжди має можливість, а хто не хоче, у всьому буде знаходити причини, щоб цього не робити.

Бесіду вів Гнат Меренков

На Фото:

1. Участь в VIII національному молитовному сніданку (Валерій Левицький – другий зліва).
2. Валерій Левицький під час переписування Біблії (духовний ранок в Рівненській облдержадміністрації).
3. Зустріч комітету Реформації Рівненської області.
4. Монумент R-500, встановлений протестантами на Рівненщині.